

opusdei.org

Viatge pastoral de Mons. Fernando Ocáriz a Mèxic. Nou vídeo!

Un nou vídeo de les trobades i testimonis del recent viatge del Prelat de l'Opus Dei a Monterrey. Mons. Fernando Ocáriz va viatjar a Mèxic del 27 d'octubre al 12 de novembre i va mantenir diverses trobades amb famílies, malalts, fidels de l'Opus Dei i amics a diferents ciutats del país: Aguascalientes, Guadalajara, Monterrey i Ciutat de Mèxic.

21/11/2022

Dissabte 12 de novembre

En el seu últim dia a Mèxic, el prelat va mantenir una trobada amb famílies a l'Expo Santa Fe. Els participants el van rebre amb “l'onada mexicana”, mentre agitaven llistons de colors a l'aire. “Som cooperadors de la veritat –va dir Mons. Ocáriz en la seva primera intervenció, parlant de la tasca evangelitzadora de tot cristià–. El mateix Jesucrist diu als apòstols: *Jo sóc la veritat*. Per això, tota la tasca apostòlica és cooperar amb Jesucrist”. Per ser capaços de col·laborar amb Déu, “cal pregar sense defallir; oració constant és tenir l'ànima adreçada a Nostre Senyor. Fins i tot el somni pot ser pregària quan l'oferim a Déu”.

Luz María, una mexicana que va conèixer l'Obra a Taipei i va continuar amb els seus mitjans de formació a Corea del Sud, és avui la directora del col·legi Meyalli. "Passar de la diplomàcia a l'educació ha estat el millor regal que he rebut", va dir. El prelat de l'Opus Dei la va animar a tenir cor universal: "Prega molt, per totes les persones del món, perquè el món és nostre, de cada persona amb cor cristià. Podem sentir com a pròpies totes les alegries, totes les penes, tots els èxits i fracassos del món".

Un altre dels presents va parlar sobre les dificultats que va viure durant la pandèmia i especialment va fer al·lusió al dolor de perdre diversos familiars a causa de la COVID. "És possible ser feliç patint? - va reflexionar Mons. Ocáriz-. Sí, és possible amb fe i amb la gràcia de Déu. Aquesta fe a l'Amor de Déu no

ens treu el patiment, però fa possible ser feliços enmig del dolor”.

Els testimonis van ser molt variats: Natalia, que és actriu, va parlar sobre la confiança en Déu; Claudia i Willy van preguntar sobre la vocació dels fills; Pedro va explicar la seva recuperació de la COVID gràcies a la intercessió de sant Josepmaria; una família va explicar la tradició de les *posadas navideñas* a Mèxic, i Viviana i Mario van cantar una coneguda cançó mexicana. Per altra banda, Fernando va preguntar sobre el centenari de l'Obra, i el prelat li va dir que “és una ocasió per meditar que està tot fet i tot està per fer. Està tot fet perquè l'esperit ja ens l'ha donat Déu, i està tot per fer a la nostra pròpia vida, a cadascuna, a cadascun. L'Obra ja és una realitat, però el Senyor vol que s'estengui, que arribi a molta gent. És un veritable mar sense ribes”.

Com a missatge final, va animar tothom a estar «alegres en l'esperança i a oblidar-nos més de nosaltres mateixos per pensar en els altres». Després de saludar algunes famílies, va passar a la Vila per acomiadar-se de la Mare de Déu de Guadalupe i finalment va agafar el vol de tornada a Roma, després d'uns dies entranyables a terres mexicanes.

Divendres 11 de novembre

Mons. Fernando Ocáriz va mantenir una trobada de catequesi amb noies que reben formació cristiana en centres de l'Opus Dei de Ciutat de Mèxic, Puebla, Morelos, Tlaxcala, Estat de Mèxic i Veracruz. Natalia i Fausta van explicar-li algunes anècdotes del seu pas per altres països, on van poder ajudar els centres de l'Obra; mentre que Jime i Alicia van aprofitar l'ocasió per regalar al prelat un quadre de la beata

Guadalupe Ortiz de Landázuri: “Tant de bo el posi en algun raconet de casa seva”, van desitjar.

María, que està a l'últim any de la carrera d'Infermeria, va explicar que ha obert comptes a TikTok i Instagram per donar a conèixer als altres les seves aventures en aquesta feina. Ha tingut molts ressons positius. “És Déu qui actua per mitjà de cadascun de nosaltres quan no posem obstacles, quan treballem bé i servim els altres -va dir Mons. Ocáriz-. Servir amb alegria és un veritable apostolat”.

Andrea i María van fer un truc de màgia que va sorprendre tots els presents; Zyanya –després de contar la seva conversió– va interpretar una peça al violí; Isa va preguntar sobre la puresa en el nuviatge i Geraldine va demanar al Pare que els parlés sobre la vocació i el do del celibat. “Ho has dit bé: el celibat és un do –va

explicar el prelat-. De vegades, podem triar el més fàcil. Però és bo pensar: Què em diu Déu? Com seré més feliç?”.

En acabar la trobada, dues noies li van regalar una pinyata, on hi havia un regal de part de totes. Abans de donar la benedicció final, va animar a resar pel Papa Francesc i va reiterar el seu desig que cadascuna trobi “el seu propi camí, sent fidels a allò que Déu vol per a cadascuna”.

Dijous 10 de novembre

El dia va incloure diverses trobades, entre elles una amb un grup de dones grans, fidels de la prelatura: li van explicar que, entre totes, sumaven 1.520 anys a l'Obra.

“Sempre tenim motius per estar contents –els va dir el prelat– perquè Déu ens estima molt. Sant Josepmaria sempre va ser feliç perquè –si bé va viure situacions de molt patiment– estava ficat en Déu”.

També els va parlar de llibertat interior, de fer les coses per amor a Déu i de la disponibilitat per fer l'Obra. Es van explicar històries sobre les dificultats durant la pandèmia, inquietuds apostòliques i reptes a la família.

Dimecres 9 de novembre

En la catequesi d'aquest dia van sorgir preguntes al voltant de l'alegria i l'amistat: “El més important és somriure per dins –va explicar–. Cal estar sempre alegres, contents perquè tot és ocasió de trobada amb el Senyor”. Amb motiu d'una pregunta de Sofia –que és infermera– sobre la cura de les persones, el prelat va animar a “demanar al Senyor que ens augmenti la caritat, la capacitat d'estimar”.

Aquest dimecres, a més, va beneir la primera pedra d'una escola i va saludar el consell directiu d'un

col·legi promogut per diverses famílies.

Dimarts 8 de novembre

Al matí el prelat va estar amb l'equip directiu de la Universitat Panamericana i amb diversos membres de la comunitat universitària al campus de Bosque Real. Susana, cubana-mexicana, va explicar com va descobrir l'Opus Dei per mitjà del seu treball a l'IPADE i Yazmín va parlar de la seva feina a la Universitat, dins l'àrea de servei social. Mons. Ocariz va animar els presents a mantenir un entorn de diàleg, fundat en el respecte, l'amistat i l'interès autèntic pels altres.

A la tarda, va anar al col·legi Cedros per xerrar amb joves de Puebla i Cuernavaca. Alejandro li va parlar sobre com ser millor amic dels seus amics. El prelat li va explicar que, com ell mateix haurà experimentat,

l'amistat creix cuidant els petits detalls: passar-ho bé amb les coses que agraden a l'amic, escoltar amb atenció, la puntualitat, etcètera. Per a un cristià, ser amic és ser apòstol.

Una altra pregunta va abordar el tema de la castedat. “Podríem dir -va assenyalar Mons. Ocáriz- que hi ha dos motius per desitjar ser castos: el primer i més decisiu és per amor a Déu, perquè així Déu ho vol i per tant és bo per a nosaltres. El segon motiu és l'experiència humana: la impuresa no dona alegria, deixa una experiència amarga. Viure la castedat, saber estimar amb el cos, incrementa la capacitat d'estimar les persones amb totes les capacitats humanes i espirituals. Qui no valora la puresa tendeix a viure una vida egoista. No és fàcil, però cal refiar-se de Déu que ens dona la seva gràcia”.

Mariano va explicar que prepara amb un grup d'amics la Jornada

Mundial de la Joventut a Portugal. Abans de la trobada amb el Papa, faran diverses etapes del Camí de Sant Jaume. “Vull preparar-me espiritualment per a aquest moment, quin consell em dona?”. El prelat de l'Opus Dei li va respondre que una manera era preparar-se cada dia resant més pel Sant Pare, demanant per la seva persona i per totes les intencions que porta a sobre, que no són poques, perquè molta gent s'acosti més a Déu i més unitat dins l'Església.

Abans d'acabar, van preguntar-li sobre les virtuts més importants per als joves. “Totes les virtuts van unides. Cal créixer en elles amb harmonia. Sens dubte, la primera és la caritat; però hi ha moments a la vida en què algunes adquireixen importància. Us aconsello la sinceritat: sigueu sincers primer amb Déu, amb vosaltres mateixos i amb els altres”.

Dilluns 7 de novembre

El prelat de l'Opus Dei va viatjar a Montefalco, una casa de recessos espirituals ubicada a l'estat de Morelos, al sud de la capital, on va arribar poc abans del migdia.

Allà va rebre diversos grups de persones. Paty li va explicar que la seva neboda, que té 4 anys, pateix una malaltia greu. Té molt d'interès per conèixer més la fe catòlica i és molt pietosa. Mons. Ocáriz va dir que l'exemple d'aquesta jove pot ajudar a reflexionar sobre la infància espiritual i l'abandonament en Déu: «Tingueu confiança en el Senyor; la mateixa confiança que dipositàveu en el pare i la mare».

També van explicar al prelat que en una parròquia d'una zona llunyana han pogut comprar copons grans d'un metall preciós gràcies a la col·lecta entre tots els veïns. Qui va explicar aquesta iniciativa va

demanar a Mons. Ocáriz quan arribaria l'Obra a àrees tan allunyades de les capitals: «On tu ets -va dir-, l'Obra hi és. Però ens desenvoluparem més, si sou fidels».

Diumenge 6 de novembre

Al matí, hi va haver una tertúlia general a l'Arena Monterrey. Van acudir-hi persones provinents del nord de Mèxic, del sud de la Unió Americana i fins i tot d'alguns països de Centreamèrica.

En primer lloc, Mons. Ocáriz va demanar oracions pel Papa Francesc. També va recordar la importància de tenir fe en la pregària i d'estimar molt el Senyor per identificar-s'hi.

Algunes persones van voler compartir algunes impressions, fer-li preguntes i explicar-li múltiples anècdotes: des d'iniciatives educatives amb els més desemparats, fins a operacions quirúrgiques,

passant també per impulsors de la devoció a la Mare de Déu a través de “*matachines*” (grup de dansa carnavalesc) i del projecte de “La Virgen en todos lados”. “Sempre es pot estimar més la Mare de Déu. Ella ens mira amb amor i nosaltres hem de respondre a aquesta mirada”, va dir el prelat.

En aquesta estona de catequesi, es van abordar nombrosos temes: la importància de les virtuts en l'educació dels fills, el redescobriment de l'amistat, l'esperança davant de les contrarietats o l'agraïment que hem de tenir envers els migrants que enforteixen la nostra societat.

En concret, el prelat de l'Opus Dei es va aturar en l'oportunitat que ofereix el patiment, quan apareix a la vida, per enfortir la fe sempre que ho experimentem units a la Creu del Senyor. Altres temes van ser la

necessitat de ser prudents a les xarxes socials, el valor del celibat com un do de Déu i el matrimoni.

Mons. Ocáriz va concloure la tertúlia reiterant la importància de pregar junts pel Papa, i va demanar oracions per a tota l'Església, per a l'Obra i també per a ell.

Dissabte 5 de novembre

El dia 5 Mons. Fernando Ocáriz va respondre, durant una trobada, a les preguntes de moltes joves mexicanes: «És bo conèixer i estudiar la pròpia fe, per ser capaços d'estimar més Jesucrist, que ens crida a identificar-nos amb Ell, per ser feliços. Del coneixement ve l'amor cap a qui ens crida a ser *ipse Christus*, Crist mateix».

Luisa, de Sinaloa, va preguntar com es podia preparar millor per a la Jornada Mundial de la Joventut que tindrà lloc a Lisboa. «Escolteu i

mediteu les paraules del Papa. I també, ¡divertiu-vos molt!». A més, li van regalar un fanal provinent de la ciutat de Culiacan: «Això em fa pensar que tots hem de ser fanals encesos, per donar llum als altres i il·luminar les seves vides».

Karina va explicar com va descobrir la vocació a l'Obra com a numerària auxiliar poc després de la mort d'onze dones de l'Obra mexicanes en un accident automobilístic el 2016. «Per seguir la pròpia vocació -va recordar el prelat- cal la pregària, demanar llums al Senyor i demanar consell. El que és important no és pensar què és més fàcil i què és més difícil; tota vocació és fàcil i tota vocació és difícil. És fàcil amb la gràcia de Déu i és difícil perquè totes impliquen esforç. El celibat és un do gran de Déu que dóna la capacitat d'estimar molt».

Lilly, Paula i Lucía van tocar una peça amb la flauta travessera. També va sorgir una pregunta sobre com tenir cura de la fe i ser coherents: «La fe és un do de Déu. Davant d'alguns ambients que s'oposen a la doctrina cristiana, primer no cal espantar-se, sinó mantenir-se serens, i –ahora– ser prudents. La primera prudència és demanar ajuda a Déu. Els mateixos apòstols, tenint Jesús present, li demanaven: *Senyor, augmenta'ns la fe*».

L'equip de @opusdeitips, un compte d'Instagram que publica contingut sobre el missatge de sant Josepmaria, va preguntar com transmetre la filiació divina a gent jove. «El contingut que feu, que explica què és la filiació divina, ja és una gran ajuda. Després, transmeteu l'experiència de l'alegria de saber-se fills de Déu a les persones que teniu a prop».

Divendres 4 de novembre

Després de celebrar la santa Missa al col·legi *Liceo de Monterrey*, a la qual van acudir nombroses famílies, Mons. Ocariz va xerrar amb un grup de dones. Maru –odontòloga– va compartir algunes anècdotes de la seva professió i Sofi va parlar sobre les amigues que ha fet a la universitat. Algunes, que van venir dels Estats Units, li van demanar pregària per la feina apostòlica en aquest país. El prelat els va recordar que a l'Opus Dei un se sent a casa sigui al país que sigui, «si cuidem l'ambient de família i el tracte ple de caritat entre nosaltres».

A la tarda, va rebre un grup de joves que participen de la formació cristiana que s'ofereix a diversos centres de l'Opus Dei al Nord de Mèxic. Hi van assistir nois de Hermosillo, Culiacan, Chihuahua, Torreón i Monterrey. Es va parlar

sobre temes com la fe, l'apostolat, la vocació, les contrarietats, l'alegria, l'esperança i altres qüestions i inquietuds que van presentar els nois amb anècdotes i preguntes.

Mons. Ocáriz els va animar a no cansar-se d'aprofundir en la formació i a assistir-hi de manera activa, no només com el que rep una classe, sinó buscant com es poden traduir els ensenyaments de la fe catòlica a la pròpia vida i com incorporar-los a la jornada quotidiana i als somnis personals.

Pablo va ser el primer a intervenir; va explicar com l'arribada d'un germà amb paràlisi cerebral l'ha ajudat a ell i la seva família a estimar-se més i a ser més generosos. “D'alguna manera -li va dir el prelat-, aquí és present l'amor de Déu, i ha servit per a una cosa molt important: la unió i la generositat de la família; de vegades aquestes coses que es

poden presentar com una desgràcia són en realitat una benedicció de Déu, encara que no sempre sigui tan fàcil veure-ho així”.

A continuació, Eugenio va preguntar: “Com vèncer la por de les dificultats?”. “L'arrel de la nostra seguretat sempre està en Déu –va contestar el prelat– ja que mai no estem allunyats de la mà de Déu, ni deixats a la nostra sort”. Va citar també les paraules de Sant Pau: “Si Déu és amb nosaltres, qui contra nosaltres? Moltes vegades el que necessitem és tenir més fe, demanar al Senyor que ens augmenti la fe”.

Un altre jove de Monterrey —que també es diu Eugenio— va poder compartir amb el prelat com va anar apropant-se i redescobrint Déu gràcies a la catequesi i les activitats que ha trobat a Sillares, un centre de l'Opus Dei. “La formació -va respondre Mons. Ocariz- està

dirigida a la identificació de cada persona amb Jesucrist. Necessitem rebre-la no només per tenir informació més o menys interessant, sinó perquè em serveixi per conèixer més el Senyor, estimar-lo més, i també per actuar més com Ell, i sentir més com Ell”. Va explicar també com Déu vol que tots siguem sants, però que toca a cadascú descobrir el pla concret que Déu ha pensat per a cadascú.

Gerardo, de Culiacan, i José Pablo, de Chihuahua, van demanar com acostar els seus amics i germans a Déu. “Que es vegi l'alegria que teniu quan us empenyeu per viure una autèntica vida cristiana. A més, pregueu molt pels vostres amics i aprofundiu en l'amistat”.

Per la seva banda, el Sergio, del Club Roda, va preguntar com distingir la visió humana d'allò que Déu ens vol inspirar. “Pensa en la teva pregària,

parla amb Déu, pregunta-li. I demana consell a qui et pugui ajudar. Déu respectarà la teva llibertat, però aquesta llibertat arriba al seu sentit veritable quan es dirigeix sempre cap a l'amor, l'amor a Déu i, per Déu, als altres”.

Abans d'acabar, uns nois de Monterrey van tenir l'oportunitat de cantar el “*Corrido de Monterrey*”. El prelat va donar la benedicció a tothom, animant-los a ser fidels, alegres i apòstols.

Dijous 3 de novembre

El dijous 3 de novembre Mons. Ocariz va acudir al col·legi *Liceo de Monterrey*, la formació cristiana del qual està confiada a la prelatura. Les alumnes van dirigir-li diverses preguntes. Es va esmentar diverses vegades la necessitat de tractar Jesús al Sagrari i fer-li companyia. Després que algunes cantessin una cançó amb la guitarra, el prelat les va

animar a estar sempre alegres, i a demostrar aquesta alegria «cantant sempre, encara que sigui per dins».

Dimecres 2 de novembre

El 2 de novembre el prelat va prosseguir el viatge per Mèxic. A Monterrey, al nord del país, es va reunir amb un grup de filles seves a Los Pinos, un centre on s'organitzen nombrosos recessos espirituals. Va parlar de la il·lusió que cada cristià necessita per voler formar-se sempre una mica més. Chayo i Mariana van explicar uns acudits, i el prelat va aprofitar per animar les presents a tenir sempre bon humor. Ana Lucía va preguntar com cultivar amistats profundes: “Interesseu-vos genuïnament per cadascuna —va dir Mons. Ocáriz—, i cuideu sempre la proximitat de la pregària”.

Després, l'Angie li va donar la benvinguda en *tarahumara*, un llenguatge indígena, i li va demanar

que tornés aviat. Una altra de les presents va demanar què havia de passar perquè l'Opus Dei tingués més presència a la Serra Tarahumara:

“San Josepmaria sempre deia que, si volem ser més, hem de ser millors, començant per vosaltres, amb la vostra feina, amb la vostra pregària”.

Edith va contar el seu recent bateig, primera comunió i confirmació, i també va cantar –acompanyada per la guitarra– una cançó mexicana popular. Les intervencions van seguir. Abans d'anar-se'n, el prelat va recordar que “no ens acomiadem, perquè sempre som molt a prop”.

Dimarts 1 de novembre

El prelat de l'Opus Dei va dedicar gran part del matí a visitar malalts i malaltes i xerrar amb matrimonis que impulsen diverses iniciatives educatives (Lar, Forsa i FAPACE). També va aprofitar per conèixer el

col·legi Los Altos, on va poder enraonar amb algunes alumnes.

Després, va tenir una reunió a la Universitat Panamericana campus Guadalajara amb persones que treballen a col·legis, a la Universitat i a l'escola de negocis IPADE. El prelat va esmentar moltes vegades la importància del treball que cada persona fa en aquestes institucions. “No és millor feina –va dir– la que fa el rector de la Universitat que la d'una persona que només fa una classe a la setmana, perquè —com deia sant Josepmaria– la millor feina és aquella que es faci amb més amor de Déu”.

Dilluns 31 d'octubre

Al matí, Mons. Ocáriz es va reunir amb un grup de filles seves per xerrar dels reptes professionals i apostòlics entre les seves companyes de treball i amb altres amigues. A la

tarda, va anar a pregar a la Mare de Déu de Zapopan, a Jalisco.

Diumenge 30 d'octubre

El segon dia de la seva visita a Guadalajara, el prelat va mantenir una tertúlia amb universitaris a la Universitat Panamericana.

De part de tots els joves que freqüenten el club Cauda, Álvaro va regalar a Mons. Ocáriz un àlbum del mundial, en què en comptes dels jugadors de futbol es pot veure els nois que acudeixen a rebre formació cristiana en aquest centre. Després, Álvaro va explicar que ha començat a impartir catecisme a nens petits. Com que no sap si ho està fent bé, va preguntar com explicar l'amor de Déu a una persona a qui sembla no interessar-lo. “Depèn de les circumstàncies –va dir el prelat–; no hi ha una fórmula màgica. El que sempre cal és acompanyar la formació amb la pregària, amb la

teva pregària. De vegades no és fàcil ensenyar perquè no coneixes aquella persona o aquell nen, però per això demanes a l'Esperit Sant el do de llengües, li demanes llum perquè el missatge de la fe arribi a ell”.

A continuació va preguntar Diego: “Com podem saber què és allò que Déu ens demana?”. La voluntat del Senyor, va contestar Mons. Ocáriz, no es manifesta normalment de manera evident, “per la qual cosa és molt important pregar, demanar llum i força per decidir. De vegades sabem que ens crida, però ens falta voler seguir-ho”. El prelat va parlar sobre el celibat i va comentar que suposa –per a qui rep aquesta crida– un do molt gran: “El celibat apostòlic és una donació d'amor immens a Déu i, per Déu, al món sencer”. Va expressar que seria un error veure el celibat com un gran sacrifici, i va recordar les paraules que Jesús dirigeix als evangelis nombroses

vegades als seus apòstols: “No tingueu por”.

Entre una pregunta i una altra també hi va haver temps per a breus espectacles: José Andrés, que viu a la residència universitària Altovalle, va cantar la cançó “*Cuando sale la Luna*”. Santiago va fer un truc de màgia que va despertar els aplaudiments dels assistents.

Poncho, un noi d'Aguascalientes, i José María, de San Luis Potosí, van fer preguntes similars: com acostar els amics a Déu? El prelat de l'Opus Dei va parlar de la importància de l'amistat i de la pregària a l'apostolat: “Es tracta de saber transmetre, per l'afecte i l'estima, allò que un porta dins, que és la veritable alegria de la pròpia relació a Déu, que no limita la nostra vida, sinó que multiplica la felicitat”. Citant sant Josepmaria, va recordar que “el que es necessita per

aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat”.

Divendres 28 d'octubre

El prelat es va traslladar a Aguascalientes, ciutat ubicada al centre nord de Mèxic. Allí va tenir lloc una trobada al Centre de Convencions San Marcos.

Una de les intervencions va ser la de Francisco, que es va definir com “l'home més jove del recinte”, malgrat els 105 anys. La seva filla va relatar la devoció tan gran del seu pare pel Sant Rosari. A propòsit d'aquesta referència, el prelat va convidar els presents “a pregar i acudir a Maria amb més devoció”.

També va comentar que l'esperit cristià no es pot imposar, “sinó que cal transmetre'l, perquè és el que tenim al cor: no donar lliçons, sinó transmetre amb alegria”. Mons. Ocariz va parlar també de la

importància de la Santa Missa, i va tornar a convidar tothom a viure molt units al Papa i a resar per ell.

Una altra de les preguntes va ser de Gonzalo, un pare de família de la ciutat de Querétaro, que treballa com a organitzador d'esdeveniments, especialment de casaments. Va explicar que aprofita aquestes celebracions per animar els futurs esposos i transmetre'ls experiències per mantenir-se units i créixer en l'amor al llarg del temps. Va preguntar al prelat com mantenir el tracte amb Déu al llarg del dia, i aquest li va aconsellar que pensés que Jesús l'espera en cada estona de pregària i en cada acte de pietat, perquè “Ell, en la grandesa, ha volgut necessitar el nostre afecte”.

Una altra persona va explicar l'ajuda que havia rebut un amic gràcies a la intercessió del beat Àlvar després d'un accident automobilístic, i que

avui gaudeix de bona salut. Mons. Ocariz va agrair aquest favor a Déu i va convidar tothom a tenir fe en la pregària, a creure que Ell ens escolta quan li demanem alguna cosa: “La seva acció sempre és eficaç, encara que no veiem el resultat, ja que la pregària no es perd”.

Michelle, directora del departament d'Art i Cultura de la Universitat Panamericana, va relatar que havia treballat juntament amb els estudiants en un musical basat en “Els Miserables”; alguns alumnes involucrats van presentar la peça “Un dia més”.

La trobada va continuar endavant amb una qüestió sobre com viure la castedat durant el nuviatge; per part seva, una noia va voler saber com es deia l'àngel de la guarda del prelat. Unes joves van cantar una cançó usant la tonada de “Pescador”, composta per a la vinguda del Papa

Joan Pau II a Mèxic, canviant la seva lletra per fer al·lusió a la vinguda del prelat.

La trobada va acabar amb una altra cançó: “*Pelea de gallos*”, una cançó emblemàtica d'Aguascalientes, cantada per una professora i un professor de la Universitat Panamericana, que van ser acompanyats per l'exhibició d'un jove “*charro*” al so de la música.

Dijous 27 d'octubre

Al matí, el prelat va saludar algunes famílies mexicanes, que van aprofitar per felicitar-lo pel seu aniversari, que coincidia amb la seva primera jornada a terres mexicanes.

A la tarda, va anar a la Basílica de Guadalupe, per celebrar la Missa. En l'homilia (text de l'homilia en castellà), el prelat va dir que “voldria, en primer lloc, manifestar el meu agraïment al Senyor per poder

celebrar la Santa Missa en aquest lloc sant, on les infinites misericòrdies de Déu s'han manifestat amb generositat divina a través del rostre de la Mare de Déu de Guadalupe. Gràcies, Senyor, gràcies, Mare nostra!”

Tot recordant el fundador de l'Opus Dei, va afegir que “unint-nos a la pregària de sant Josepmaria a la Mare de Déu de Guadalupe el 1970, posem en mans de nostra Senyora totes les necessitats del món, de l'Església, de l'Obra, de cadascun de nosaltres; totes les alegries i totes les penes. Desitgem que aquesta nostra pregària sigui expressió d'una fe viva; una fe més viva que sigui un fonament d'una esperança més segura i d'una caritat més intensa.”

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/viatge-
pastoral-de-mons-fernando-ocariz-a-
mexic/](https://dev.opusdei.org/ca/article/viatge-pastoral-de-mons-fernando-ocariz-a-mexic/) (10/08/2025)